

De beschermengel die een dag vrij nam

Door **Marleen Ziemerink**

‘Ik ben blij dat je beschermengel vandaag een dag vrij heeft genomen,’ mompelde ik zacht. Voordat ik mijn lippen op zijn mond drukte zag ik nog net dat hij glimlachte en toen – eindelijk – kuste ik hem.

Je zal nu wel denken, eindelijk? Ja, eindelijk, ik heb de hele dag moeten wachten voordat ik eindelijk zijn zachte lippen mocht kussen, maar ik wilde hem niet al te veel opschrikken na de verschrikkelijke ochtend waarmee zijn dag begon. Natuurlijk snap je er nu nog steeds niet zo veel van, dus laat ik bij het begin beginnen. We spoelen even 13 uur en 38 minuten terug, het moment dat deze fantastische jongen mijn leven binnen liep. Nou meer viel, maar dat zal je zo wel merken.

Ik zat, zoals bijna elke ochtend deze zomer, op het terras van mijn favoriete koffietentje. Hoewel ik sinds een aantal maanden een heel fijn en vooral luxe koffiezetapparaat in mijn keuken heb staan, gaat er niets boven een vers gezette bak koffie van de toko om de hoek. De zomer was voorbijgevlogen en ik had een heerlijke tijd beleefd zonder het studeren. Maar goed, terug naar deze ochtend.

Ik wilde net een slok van mijn hemelse ontbijt nemen toen er een jongen letterlijk voor mijn voeten viel. Het enige wat ik nog zag was een bos zwarte krullen en twee witte sneakers die half de lucht in staken. Ik kan je zeggen, die koffie heeft het niet gered tot aan mijn mond. De ene helft eindigde ergens op mijn kleding en de andere helft werd koud in het kopje. Eeuwig zonde, maar ik kreeg er wel een fantastische dag voor terug.

‘Wauw, gaat alles wel goed met je?’ Ik boog voorover en pakte de vreemde deling bij zijn elleboog. Het was allemaal zo ontzettend snel gegaan dat ik geen idee had waar hij eigenlijk vandaan was gekomen. Mijn adem stakte letterlijk in mijn keel toen de jongen zich omdraaide en me aankeek. Jezus, hij was knap. Zijn ogen waren blauwer dan blauw en hoewel hij net een enorme smak had gemaakt – waar ik me overigens dood voor zou schamen als het mij was gebeurd – kijkt hij me met een enorme grijns aan. Voor ik het wist zat hij rechtop met mijn hand nog steeds op zijn elleboog. Oké, dat was een beetje gênant.

Ik liet mijn hand vallen en staarde hem aan. Nog steeds vielen zijn blau-

we ogen me op, maar nu zag ik ook andere dingen aan zijn gezicht. Vlak boven zijn wenkbrauw zat een snee die niet veroorzaakt was door zijn recente val vlak voor mijn voeten. In zijn shirt zal een gat ter hoogte van zijn schouder en zijn knieën zagen eruit alsof hij drie kilometer over asfalt had gekropen. Dat kon overigens wel een gevolg zijn van zijn smak.

‘Sorry dat ik zomaar je leven binnen kom vallen,’ sprak hij helder. Natuurlijk, zelfs zijn stem was geweldig. ‘Ik kan je zeggen, mijn dag loopt niet zoals ik had gehoopt.’

Ik trok mijn wenkbrauwen speels omhoog en grijnsde. ‘Goh, meen je dat? Wat is er allemaal gebeurd? Afgezien van je fabuleuze val van zonet.’ Ja, mensen, ik zei echt fabuleus. Vraag me niet waarom.

Aan zijn gezicht te zien vermaakte hij zich over mijn woordkeus. Ik besloot er verder niets over te zeggen en wachtte af totdat hij meer zou zeggen.

‘Nou, het lijkt erop dat mijn beschermengeltje een dag vrij heeft genomen zonder dit te vertellen. Als ik het had geweten was ik namelijk in mijn bed gebleven.’

Ik kon het niet helpen, maar proestte het uit. ‘Je beschermengel? Je gaat me niet vertellen dat je daadwerkelijk gelooft dat er een beschermengel over je waakt?’

Hij keek me semi-beledigd aan en knipoogde vervolgens. ‘Hoe verklaar je dan de verschrikkelijke ochtend die ik heb meegemaakt? Ik viel uit mijn bed waardoor ik mijn hoofd stootte tegen het nachtkastje.’ Hij wees naar zijn wenkbrauw. ‘Toen verbrandde ik bijna mijn vingers aan de koffiepot. Door de hitte liet ik de pot ook nog vallen. Daarna besloot ik maar een koffie buiten de deur te halen, maar natuurlijk ging ik niet fietsen met alle pech die ik heb gehad vanochtend. Totdat ik hier aankwam was er niets aan de hand, maar om een of andere reden gunde het universum me nog meer pech, want voor ik het wist lag ik hier voor jouw voeten. Dus ja, ik geloof echt dat mijn beschermengel een dag vrij heeft genomen. Kreng.’

Ik barstte weer in lachen uit en dit keer lachte hij met me mee. ‘Ben je op zoek naar een tijdelijke opvulling voor die baan?’ vroeg ik en ik realiseerde me iets te laat dat het behoorlijk flirterig over kon komen.

‘Bied je jezelf aan?’ vroeg hij met een knipoog. Hij keek me verwach-

tingsvol aan en wederom werd ik bijna omvergeblazen door de prachtige blauwe ogen.

‘Waar moet ik solliciteren?’ En dit keer knipoogde ik terug. Hoewel ik normaal gesproken echt niet vies was van een potje flirten, deed ik dat eigenlijk nooit met iemand die ik amper kende. Ik wist zijn naam niet eens. Maar dit voelde goed en op dat moment kon ik me geen betere invulling van mijn dag bedenken. Ik wilde hem een hand geven om me voor te stellen maar hij schudde zijn hoofd.

‘Nee, ik heb mijn vaste beschermengel nooit een naam gegeven en ik wil dat bij de vervanger ook niet doen. Laten we geen namen noemen vandaag.’ Ik zag aan zijn gezicht dat hij een beetje angstig was voor mijn reactie, maar ik wist al dat ik akkoord zou gaan. Deze dag kon alleen maar beter worden.

En zo kwam het dat ik met een jongen die ik pas een half uur kende de hele dag doorbracht. We begonnen de dag bij een aantal kledingwinkels in de stad om twee nieuwe shirts te kopen (een voor hem en een voor mij, want: gaten bij de schouders en koffievlekken), waarna we samen gingen ontbijten. Ondertussen praatten we honderd uit en leerden we elkaar kennen zoals je enkel goede vrienden kent. Ik vertelde hem mijn angsten en mijn wensen en hij deelde zijn onzekerheden met mij. Mijn zomer was tot die dag fantastisch geweest, maar deze dag was nu al mijn favoriet van het jaar. We dwaalden door de stad, besloten in ons ondergoed te zwemmen in een verstopt meertje die hij kende en langzaam – maar stiekem heel erg snel – viel ik voor deze knappe, bijzondere vreemdeling.

En toen kwam het punt dat het donker werd. De dag was bijna afgelopen. We hadden de hele dag met z'n tweeën doorgebracht en hadden bijna alles met elkaar gedeeld, behalve onze namen. Ik genoot met volle teugen, maar was bang dat ik hem na vandaag nooit meer zou zien. Hoewel ik mijn taak als beschermengel met verve had uitgevoerd, was ik morgen niet meer nodig. Dat besef raakte me toen we naast elkaar aan het water zaten. De hele dag hadden we elkaar bijna niet aangeraakt, maar nu wilde ik niets liever dan mijn hand op de zijne leggen. Ik wilde hem voelen en aanraken en hem niet meer loslaten. In één dag was ik verliefd

geworden op een blauwogige jongen die letterlijk mijn leven was binnen gevallen en ik was er nog niet klaar voor om hem los te laten.

‘Wat gaat er straks gebeuren?’ vroeg ik zacht. Ik hoefde hem niet eens aan te kijken om te weten dat hij precies wist wat ik bedoelde. Kun je nagaan hoe goed je iemand kan leren kennen in een dag.

‘Ik weet het niet,’ antwoordde hij eerlijk. ‘Maar ik wil eigenlijk nog geen afscheid nemen.’

Mijn hart stopte een aantal seconden met kloppen toen ik zijn woorden hoorde. ‘Wat nou als je mij ontslaat als je beschermengel? Dan kunnen we kennismaken als normale mensen en elkaar morgen misschien ook nog zien?’

Ik hoorde hem grinniken naast me. ‘Dat lijkt me een strak plan.’ Hij draaide zich een kwartslag en focuste op mijn gezicht. ‘Bij deze wil ik jou, mijn fantastische beschermengel van vandaag, van je plichten ontdoen. Je hebt fantastisch werk afgeleverd, maar ik hoop dat mijn vaste beschermer er morgen weer is. Ik ben Sebastian.’ En hij stak zijn hand uit.

Ik schudde zijn hand en glimlachte. ‘Thomas,’ antwoordde ik en ik draaide me ook helemaal naar hem toe. ‘Ik ben blij dat ik nu eindelijk je naam weet, want ik vind het altijd zo raar om complete vreemden te kussen.’

Ik zag zijn wenkbrauwen iets omhooggaan toen hij mijn woorden hoorde. Ik boog naar hem toe en grijnsde. Ik had uren naar dit moment uitgekeken, maar wilde het allemaal nog net iets langer rekken. Ik staarde in zijn ogen en sloeg zijn blik in me op.

‘Ik ben blij dat je beschermengel vandaag een dag vrij heeft genomen,’ mompelde ik zacht. Voordat ik mijn lippen op zijn mond drukte zag ik nog net dat hij glimlachte en toen – eindelijk – kuste ik hem.

